

Det sidste punkt, der er nævnt derovre, er ret til relevante tilbud for narkomaner og andre misbrugere. Det er jo en af de kæphesten, som jeg har redet i Folketinget, siden jeg blev valgt ind, dvs. at i mere end 6 år har jeg prøvet at slå et slag for narkomanerne og narkomanernes ret til at komme ind og få en behandling, så de bliver stoffri.

Alle ville jo stejle og gå i protest, hvis man på skadestuen, hvor der kommer 2 ind hver med et brækket ben, meddeler den ene: Vi har desværre ikke tid i dag. Du må komme igen om 3 måneder, så kan vi tale om tingene. Det er det, man gør over for narkomanerne, når de kommer og beder om hjælp. De står faktisk i en situation, hvor man ikke ved, om de dør, inden der er gået de 3 måneder, og så siger man: Vi har desværre ikke tid i dag. Kom igen om 3 måneder. Og selv om de kommer igen om tre måneder, er det end ikke sikkert, at der er et behandlingstilbud til den tid. Vi synes, det er ussel, som man behandler nogle af de svageste i vores samfund.

Så er der 2 punkter, jeg sprang over. Det er, fordi vi i Fremskridtspartiet kun er enige i 83 pct. af SF's forslag. De sidste 17 pct. – det er det omkring børnepasningsgarantien med ret til plads i pædagogisk dagtilbud – kan vi i Fremskridtspartiet naturligvis ikke være med på. Vi synes, det havde været bedre, om man havde skrevet, at børn har ret til 2 forældre, og børn har ret til tid med deres forældre. Det synes vi ville være rigtig godt. Det ville være rigtig godt, for forældrene er verdens bedste forældre, det er der ingen tvivl om. Ingen andre kan træde ind i forældrenes rolle og erstatte dem, og derfor burde man egentlig have sagt, at børn har ret til 2 forældre.

Det andet punkt, der står der, er om unges ret til uddannelse og praktikplads. Det har vi i Fremskridtspartiet lidt problemer med, for i det øjeblik man taler om rettigheder, er der nogle andre, der har pligt til at stille det til rådighed. Og hvis jeg har ret til en praktikplads, så må der alt andet lige være nogle andre, der har pligt til at stille en praktikplads til rådighed for mig.

Vi har i Fremskridtspartiet svært ved at se, hvordan man kan gå ud og forpligte erhvervs-livet til, at de til enhver tid skal stille det antal praktikpladser til rådighed, der er behov for. Vi har lidt svært ved at se, hvordan man vil gennemføre det. Tanken er sådan set god nok, men vi har svært ved at se, hvordan man vil gennemføre det.

Det samme gør sig gældende, når vi taler om uddannelserne. Det skal ikke være sådan, at man bare har ret til og krav på enhver form for uddannelse. Der må være rimelighed i tingene, dels ved at vi sørger for, at det er de bedst kvalificerede, der kommer ind på de forskellige uddannelser, men også ved at der er arbejde til dem, når de er færdige med uddannelsen. Der er ikke meget glæde ved at blive uddannet til arbejdsløshed.

Bruno Jerup (EL):

Det er et meget sympatisk beslutningsforslag, vi har til behandling her fra SF. Det indeholder en lang række sentenser, som man også kan finde i Enhedslistens politiske grundlag. Det vil vi sådan set gerne være med til at støtte, så derfor har vi tænkt os at stemme for det foreliggende forslag.

Vi vil gerne være med til at lave en offentlig sektor, som er mere brugervenlig. Det vil vel i øvrigt være svært at finde nogen – også i denne her sal – der ikke vil sige det, men vi synes, at forslagsstillerne overser et vigtigt element, hvis et sådant projekt skal lykkes:

Den allervigtigste forudsætning for, at den offentlige sektor kan blive brugervenlig, er, at de ansatte, der skal betjene borgerne, har arbejdsforhold, der gør det muligt at optræde brugervenligt. Et veluddannet personale med løbende adgang til efteruddannelse og nogle personalenormeringer, der gør det muligt for personalet at arbejde i overensstemmelse med gængse etikregler, er nødvendige, hvis brugervenligheden skal i højsædet.

F.eks. giver et generelt krav om skriftlig afgørelse ikke nødvendigvis bedre service, for hvis Socialforvaltningens sagsbehandlere, der i forvejen lever med en evig frustration over, at de ikke har tid nok til at tale med borgerne og slet ikke har tid til opsøgende og forebyggende arbejde, nu skal til at skrive f.eks. 30 afgørelsesbreve mere om ugen, så kan konsekvensen meget let blive, at det bliver til endnu mindre dialog og mindre diskussion med brugerne, og det vil sige, at man er nødt til at kombinere de ting.

Omkring børnepasningsgarantien må vi sige ja tak, det går vi også ind for. Men vi kan nu bedre lide den sidste del af formuleringen i punktet om, at alle børn har ret til et pædagogisk dagtilbud. Men målet for os er mere end at skaffe pladser nok. Der er i høj grad brug for krav til den fysiske indretning, og et areal på